William Gibson

Johnny Mnemonic

vol. CHROME (Burning Chrome, 1986)

Am băgat arma în geanta Adidas şi am fixat-o cu patru perechi de şosete de tenis, câtuşi de puţin stilul meu, dar asta şi intenţionam, deoarece dacă ei te cred rudimentar, fii tehnic, iar dacă te cred tehnic, fii rudimentar. Eu sunt un tip extrem de tehnic. De aceea, hotărâsem să fiu cât mai rudimentar cu putinţă. Totuşi, în ziua de azi, trebuie să fii destul de tehnic înainte ca să poţi măcar aspira la rudimentaritate. Am fost nevoit să strunjesc ambele cartuşe de doisprezece dintr-o bară de alamă, apoi să le încarc singur. Făcusem rost de o microfişă veche, cu instrucţiuni pentru încărcatul manual al gloanţelor; construisem şi o presă cu levier ca să montez amorsele — totul foarte complicat. Ştiam însă că va funcţiona.

Întâlnirea fusese stabilită la Drom, la ora douăzeci şi trei fix, dar am mers cu metroul trei staţii dincolo de peronul cel mai apropiat şi m-am întors pe jos. Procedură impecabilă.

M-am privit în peretele cromat al unui chioşc de cafea: chipul de bază, cu trăsături dure, caucaziene, cu un smoc de păr negru şi aspru. Fetele de la „Sub Cuţit" se dădeau în vânt după Sony Mao şi era tot mai greu să le opreşti de-a adăuga sugestia şic a unei cute epicantice. Probabil că Ralfi Făţosul n-avea să se lase păcălit, totuşi puteam ajunge până la masa lui.

Dromul este un local îngust, cu barul într-o parte şi mesele vizavi, plin de peşti şi intermediari, precum şi o mulţime ezoterică de bişniţari. În seara aceea, Surorile Câini Magnetici păzeau uşa şi nu mă încânta defel încercarea de a trece de ele, dacă lucrurile mergeau prost înăuntru. Erau înalte de doi metri şi slabe ca nişte ogari; una neagră, cealaltă albă, însă în rest atât de identice pe cât le putea face chirurgia estetică. Erau amante de ani de zile şi ale dracu' de periculoase în cafteli. Niciodată n-am ştiut exact care dintre ele fusese bărbat.

Ralfi stătea la masa lui obişnuită. Îmi datora o grămadă de bani. În mintea mea erau stocate sute de megabiţi codificate pe

sistem idiot/savant, informaţii la care nu aveam acces în mod conştient. Ralfi le pitise acolo, însă nu se mai întorsese după ele. Doar el le putea scoate, cu o parolă cunoscută numai lui. Serviciile mele nu sunt ieftine, şi timpul suplimentar de stocare se taxează astronomic. Iar Ralfi se făcuse nevăzut.

În plus, auzisem că voia să pună un contract pe capul meu. Aşa încât aranjasem să mă întâlnesc cu el în Drom, dar o făcusem ca fiind Edward Bax, importator clandestin, acţionând în ultimul timp la Rio şi Beijing.

Dromul duhnea a bişniţă, o senzaţie metalică de tensiune nervoasă. Băieţi musculoşi, risipiţi prin mulţime, se încordau unul la celălalt, rânjind subţire şi tăios, unii dintre ei atât de îngropaţi sub suprastructurile de grefe musculare, încât trăsăturile nu le mai erau omeneşti.

Pardon, pardon, prieteni! E doar Eddie Bax. Eddie cel Iute, Importatorul, cu geanta lui profesională de sport, şi, vă rog, ignoraţi deschizătura aceasta, doar atât de largă cât să-şi poată strecura mâna dreaptă înăuntru.

Ralfi nu era singur. Din scaunul de lângă el se holbau atente optzeci de kilograme de bivol californian blond, cu artele marţiale citindu-i-se în fiecare mişcare.

Eddie Bax cel Iute se instală în scaunul din faţa lor, înainte ca mâinile gorilei să se ridice de pe masă.

— Ai centură neagră? l-am întrebat curios.

El încuviinţă, scanând în mod reflex cu ochii albaştri relaţiile dintre privirea şi palmele mele.

— Şi eu, am rostit. A mea este aici, în geantă.

Am strecurat mâna prin deschizătură şi am ridicat siguranţa. Clic!

— Două ţevi calibrul doisprezece, cu trăgaciurile legate între ele.

— Asta-i o carabină, făcu Ralfi, punând o mână grăsuţă şi autoritară pe pieptul bombat, acoperit cu nailon albastru, al omului său. Johnny are în geanta lui o armă de foc de pe vremuri.

Se terminase deci cu Edward Bax.

Cred că fusese dintotdeauna Ralfi Cumva, sau Altcumva, dar îşi datora porecla unui capriciu aparte. Având trupul de forma unei pere răscoapte, purta de douăzeci de ani chipul cândva faimos al Creştinului Alb — Creştinul Alb din banda

Reggae Ariană, Sony Mao pentru cei din generaţia lui şi ultim celebru cântăreţ de rock rasist. Sunt atoateştiutor în privinţa cancanurilor mondene.

Creştinul Alb: chip pop clasic, cu muşchii de înaltă definiţie ai cântăreţului şi pometţii obrajilor dăltuiţi. Luminat angelic dintr-o parte, din alta superb depravat, însă înapoia feţei aceleia sălăşluiau ochii lui Ralfi, mici, reci şi negri.

— Te rog, spuse el, să rezolvăm chestiunea ca între oameni de afaceri.

Glasul îi era marcat de o sinceritate greţos de insinuantă, iar colţurile frumoasei lui guri Creştin Alb erau permanent umede.

— Lewis, continuă el arătând către gorila blondă, este un muşchi. (Lewis rămase impasibil, semănând cu un obiect construit dintr-o trusă de subansamble.) Tu, Johhny, nu eşti un muşchi.

— Ba sunt, Ralfi, un muşchiuleţ frumos, împănat cu implanturi unde-ţi poţi depozita rufele murdare, în timp ce tu te duci să târguieşti oameni care să mă ucidă. Dacă priveşti lucrurile din capătul ăsta al genţii mele, Ralfi, se pare că ai de dat nişte explicaţii...

— Totu-i din cauza ultimului transport, Johnny, suspină el adânc. În calitatea mea de broker...

— Tăinuitor, l-am corectat eu.

— Ca broker, sunt de obicei foarte atent în privinţa surselor.

— Cumperi numai de la cei care fură cel mai bine. M-am prins.

Suspină din nou.

— Încerc, rosti el obosit, să nu mă-ncurc cu proştii. De data asta, mă tem că am făcut tocmai aşa ceva.

Suspină pentru a treia oară şi acela a fost pentru Lewis semnalul de activare al dizlocatorului neural pe care îl fixaseră sub masă, în partea mea.

Am făcut o sforţare supraomenească, căutând să îndoi arătătorul de la mâna dreaptă, dar parcă nu mai eram conectat la el. Simţeam metalul armei şi plasticul gros cu care-i învelisem plăselele, însă mâinile îmi erau din ceară rece, distante şi inerte. Speram ca Lewis să fie într-adevăr un simplu muşchi, suficient de tâmp ca să-mi ia geanta şi să acţioneze degetul meu rigid, dar nu era aşa.

— Am fost foarte îngrijoraţi în legătură cu tine, Johnny. Foarte îngrijoraţi. Ceea ce ai tu acolo este proprietate Yakuza. Le-a furat-o un prost. Un prost mort, Johnny.

Lewis chicoti.

Totul căpătă atunci înţeles, un înţeles urât, aidoma unor săculeţi cu nisip ud, căzându-mi în cap. Asasinatele nu reprezentau stilul lui Ralfi. Nici Lewis. Făţosul fusese prins la mijloc, între Fiii Crizantemei de Neon şi ceva ce le aparţinea — sau mai degrabă ceva care era al lor, dar aparţinuse altora. Bineînţeles, Ralfi putea utiliza fraza parolă, pentru a mă azvârli în starea idiot/savant, iar eu aş fi recitat toate tărăşeniile fără să-mi pot aminti nici măcar un sfert de ton. Pentru un tăinuitor ca Ralfi, atâta ar fi trebuit să fie suficient. Nu însă şi pentru Yakuza, care ştia, desigur, de Discuri şi nu voia să-şi facă griji în legătură cu cineva care putea detecta în mintea mea urmele vagi, totuşi permanente, ale programului său. Nu cunoşteam prea multe despre Discuri, deşi auzisem câte ceva, lucruri pe care, de regulă, nu le repetam clienţilor mei. Nu, Yakuza n-ar fi acceptat aşa ceva, erau aproape nişte dovezi. Or, ei nu ajunseseră acolo unde se aflau acum, lăsând dovezi în urmă. Sau în viaţă...

Lewis rânjea. Cred că privea undeva, îndărătul frunţii mele, şi-şi imagina cum putea ajunge acolo la modul cel mai anevoios.

— Hei, băieţi, se auzi o voce feminină înapoia umărului meu drept, da' voi nu vă prea distraţi!

— Şterge-o, jigodie, făcu Lewis fără să-şi încrunte chipul bronzat.

Ralfi privea totul inexpresiv.

— Fruntea sus! Nu vreţi să cumpăraţi ceva mişto?

Îşi trase un scaun şi se aşeză, înainte ca vreunul dintre ei s-o poată opri. Abia dacă intra puţin în câmpul meu vizual fix: o fată zveltă, cu ochelari-oglindă şi păr brunet, tăiat coamă. Purta o jachetă din piele neagră, desfăcută şi lăsând să se vadă un tricou vărgat cu dungi roşii şi negre, diagonale.

— Opt miare gramul.

Lewis pufni exasperat; încercă să-i dea o palmă şi s-o azvârle de pe scaun. Cumva, manevra nu reuşi, iar mâna ei se ridică, parcă mângâind în trecere braţul bărbatului. Sângele strălucitor împroşcă masa. Lewis îşi prinse încheietura cu

cealaltă mână, sângele prelingându-se printre degetele ale căror articulaţii se albiseră.

Totuşi fata nu avusese nimic în mâini...

Se părea că gorila va avea nevoie de un capsator de tendoane. Se sculă încet, fără să catadicsească să-şi împingă scaunul înapoi. Acesta se răsturnă, iar Lewis dispăru tăcut din raza mea vizuală.

— Mai bine s-ar duce să-l vadă un medic, comentă fata. E o tăietură nasoală.

— N-ai idee, replică Ralfi pe un ton dintr-o dată foarte obosit, cât de mare este rahatul în care te-ai băgat.

— Nu mai spune! Mister! Dintotdeauna m-au incitat misterele. De pildă, de ce este aşa de tăcut prietenul tău? Parcă-i îngheţat. Sau la ce slujeşte asta? ridică ea micuţa telecomandă pe care o luase, nu ştiu cum, de la Lewis.

Ralfi se înverzi.

— Nu vrei, ă-ă-ă, nu vrei un sfert de milion să-mi dai chestia aia şi să te duci să te plimbi?

O mână dolofană se ridică nervoasă, mângâind chipul prelung şi palid.

— Ceea ce vreau, pocni ea din degete, iar telecomanda se învârti şi sclipi, este să muncesc. O slujbă... Băiatul tău s-a rănit la mână. Totuşi, un sfert merge ca avans.

Ralfi răsuflă exploziv şi începu să râdă, arătându-şi dinţii care nu fuseseră menţinuţi la standardul Creştinului Alb. Fata întrerupse dizlocatorul.

— Două milioane, am rostit.

— Omul meu, zâmbi ea. Ce-i în geantă?

— O carabină.

— Rudimentar.

Ar fi putut să fie un compliment.

Ralfi nu zise nimic.

— Îmi zice Milioane. Molly Milioane. Vrei să ieşim de aici, şefule? Tipii au început să se zgâiască.

Se ridică. Purta pantaloni din piele de culoarea sângelui uscat.

Abia atunci mi-am dat seama că lentilele-oglindă erau implantate chirurgical, argintul înălţându-se lin din pomeţii obrajilor şi sigilând ochii în orbite. Am zărit acolo, în două exemplare, noul meu chip.

— Eu sunt Johnny, i-am spus. Îl luăm cu noi pe domnul Făţos.

Tipul aştepta afară. Semăna cu oricare alt tehnician turist obişnuit, cu sandale din plastic şi o bluză hawaiană ridicolă, imprimată cu reclamele celui mai popular microprocesor al firmei; un individ scund şi blând, genul care se îmbată cu sake într-un bar ce serveşte sărăţele miniaturale din orez, garnisite cu alge. Părea exact tipul de om care cântă imnul corporaţiei şi plânge, scuturând la nesfârşit mâna barmanului. Iar peştii şi bişniţarii îl lasă în pace, citându-l drept conservator incoruptibil. Puţin dispus să dea mai mult, mereu atent la creditul personal.

După cum am dedus mai târziu, probabil că îi amputaseră vârful degetului mare de la mâna stângă, undeva înainte de prima articulaţie, înlocuindu-l cu o proteză, şi apoi scobiseră ciotul, montând un mosor şi o bucşă realizate dintr-un diamant sintetic Ono Sendai. După aceea, bobinaseră cu atenţie, pe un mosor, trei metri de filament monomolecular.

Molly intră într-un schimb de replici cu Surorile Câini Magnetici, oferindu-mi posibilitatea de a-l scoate pe Ralfi din încăpere, apăsându-i uşor geanta de spinare. Ea părea că le cunoaşte pe cele două. Am auzit-o pe negresă râzând.

Am înălţat ochii dintr-un fel de reflex, poate pentru că nu mă obişnuisem niciodată cu arcurile aeriene de lumină şi cu umbrele domurilor geodezice de deasupra lor. Probabil că asta m-a salvat.

Ralfi continua să meargă, însă nu cred că se gândea la evadare. Presupun că renunţase deja. Pesemne că bănuia cam ce ne aşteaptă.

Mi-am coborât privirea la timp ca să-l văd explodând.

Reluarea cu maximum de memorie îl arată pe Ralfi păşind, în clipa când micuţul tehnician apare, nu se ştie de unde, zâmbind. Schiţează începutul unei plecăciuni şi degetul stâng îi cade. Un truc de scamator... Degetul atârnă suspendat. Oglinzi? Sârme? Ralfi se opreşte cu spatele spre noi, iar la subsuorile costumului său alb de vară apar semiluni întunecate de transpiraţie. Ştie. Trebuie să fi ştiut. Apoi, vârful degetului, greu ca plumbul, descrie un fulgerător arc de yo-yo şi firul invizibil care-l leagă de mâna asasinului trece lateral prin ţeasta lui Ralfi, chiar pe deasupra sprâncenelor, se ridică în sus şi coboară, spintecând în diagonală trupul de forma unei pere, de la umăr

până la coaste. Inciziile sunt atât de fine, încât nu curge sânge deloc, până ce sinapsele dau rateuri şi primele tremurături lasă trupul în voia gravitaţiei.

Ralfi s-a desfăcut într-un nor trandafiriu de fluide, cele trei secţiuni inegale rostogolindu-se pe dalele trotuarului în cea mai desăvârşită linişte.

Am ridicat brusc geanta de sport şi mâna mi-a tresărit. Reculul aproape mi-a frânt încheietura.

Probabil că ploua; panglici de apă se revărsau dintr-un geodezic fisurat, împroşcând pavajul din faţa noastră. Ne-am ghemuit în spaţiul strâmt dintre un butic chirurgical şi o prăvălie de antichităţi. Molly tocmai azvârlise o privire după colţ şi-mi anunţase prezenţa unui singur modul Volks înaintea Dromului, fulgerând lumini roşii. Îl adunau cu făraşul pe Ralfi. Puneau întrebări.

Eram acoperit cu scame albe şi pârlite. Şosetele de tenis... Geanta era o manşetă zdrenţuită, din plastic, în jurul încheieturii.

— Nu-nţeleg cum dracu' l-am scăpat.

— Pentru că-i iute, foarte iute. Îşi prinse genunchii cu braţele şi se legănă înainte şi înapoi pe călcâiele cizmelor. Sistemul lui nervos e amplificat. E un model de comandă specială. Zâmbi şi chicoti încântată. O să-i vin eu de hac. Diseară. Este cel mai bun, numărul unu, cel mai scump, ultimul răcnet.

— Îţi spun eu ce-o să faci: pentru alea două milioane mă scoţi de-aici. Amicul tău a fost, cu siguranţă, crescut într-o cuvă din Chiba City. E un asasin Yakuza.

— Chiba... Mda... Vezi tu, şi Molly a fost în Chiba.

Îşi arătă palmele cu degetele uşor desfăcute, suple, lungi, foarte albe faţă de unghiile lăcuite stacojiu. Zece lame ţâşniră din tecile lor de sub unghii, fiecare lamă un bisturiu îngust, cu două tăişuri, din oţel albăstrui.

Nu petrecusem niciodată multă vreme în Oraşul Nopţii. Nimeni de acolo nu avea ceva de ţinut minte pentru care să mă plătească, dimpotrivă, cei mai mulţi plăteau cu regularitate ca

să fie uitaţi. Generaţii de franctirori spărseseră neoanele, până când echipele de întreţinere renunţaseră să le mai repare. Chiar şi la amiază, arcurile erau negre ca funinginea pe fundalul sidefiu.

Unde te duci când cea mai bogată organizaţie criminală din lume te caută cu degete calme şi îndepărtate? Unde te ascunzi de Yakuza cea atât de puternică, încât are comsateliţi şi cel puţin trei navete? Yakuza este realmente un trust multinaţional, precum ITT şi Ono-Sendai. Cu cincizeci de ani înainte de naşterea mea, Yakuza absorbise deja Triadele, Mafia şi Uniunea Corsicană.

Molly avea un răspuns: te ascunzi în iad, în cercul cel mai de jos, unde orice influenţă exterioară generează unde concentrice, rapide, de ameninţare violentă. Te ascunzi în Oraşul Nopţii. Ba, şi mai bine, te ascunzi *deasupra* Oraşului Nopţii, deoarece iadul este răsturnat şi fundul lui atinge cerul, cerul pe care Oraşul Nopţii nu-l vede niciodată, asudând sub propriul firmament de răşină acrilică, sus, unde Jo Tekii se pitesc în beznă, ca himerele catedralelor, cu ţigările de contrabandă atârnându-le între buze.

Ea mai avea şi un alt răspuns.

— Deci eşti încuiat şi sigilat, da, Johnny-san? Fără gardă, n-ai cum pune mâna pe program?

Mă conduse în umbrele aflate dincolo de platforma strălucitoare a metroului. Pereţii din beton erau acoperiţi cu inscripţii adunate de ani de zile, într-o metamâzgăleală de furie şi frustrare.

— Datele stocate sunt introduse prin mai multe proteze antiautistice microchirurgicale, am recitat una din versiunile de rutină ale reclamei mele. Codul clientului este înregistrat pe un cip special. Cu excepţia Discurilor, despre care, în meseria noastră, nu ne place să vorbim, nimeni n-are acces la gardă. Nici prin drog, nici prin tortură, nici prin operaţie. Eu nu *o cunosc* şi n-am cunoscut-o niciodată.

— Discuri? Ca alea magnetice?

Am ieşit într-o piaţetă pustie. Câteva figuri umbrite ne urmăreau dinapoia unei tarabe improvizate, acoperite cu capete de peşti şi fructe putrede.

— *D*etectori de *I*nterferenţe *S*uperconductiv *C*uantificaţi. Folosite în timpul războiului pentru descoperirea submarinelor şi depistarea cibersistemelor inamice.

— Da? Materiale de-ale marinei? Din război? Ele ţi-ar putea citi cipul?

Molly se opri şi i-am simţit ochii privindu-mă dinapoia oglinzilor gemene.

— Chiar şi modelele primitive pot măsura un câmp magnetic cu intensitatea de o miliardime din puterea forţei geomagnetice. Este ca şi cum ai izola o şoaptă din mijlocul unui stadion ovaţionând.

— Gaborii pot face chestii de-astea, cu microfoane parabolice şi lasere.

— Însă datele rămân în siguranţă, s-a revoltat mândria mea profesională. Nici un guvern nu va accepta ca poliţiştii să utilizeze Discuri, nici măcar la nivelul securităţii de categorie grea. Prea multe ocazii de giumbuşlucuri interdepartamentale... este foarte posibil să te watergateze.

— Materiale de-ale marinei, surâse Molly, şi zâmbetul ei sclipi în beznă. Marină... Am un prieten care a fost în marină, unul Jones. Cred c-ar fi bine să-l cunoşti. Însă e toxicoman, trebuie să-i ducem ceva...

— Un dependent?

— Un delfin.

Era mai presus decât un delfin, deşi poate că din punctul de vedere al unui delfin era ceva mai puţin. L-am privit, răsucindu-se leneş în bazinul lui galvanizat. Apa se revărsă peste margini, udându-ne pantofii. O rămăşiţă din ultimul război. Un ciborg.

Se ridică din apă, arătându-ne plăcile blindate de pe coaste, un fel de calambur vizual, cu graţia aproape pierdută sub armura articulată, stângace şi preistorică. De fiecare parte a craniului, două proeminenţe identice adăposteau unităţile senzoriale. Pe porţiunile expuse ale pielii sale alb-cenuşii sclipeau cicatrici argintii.

Molly fluieră. Jones bătu din coadă şi o altă cascadă de apă se revărsă peste marginile rezervorului.

— Ce-i aici?

M-am zgâit la formele vagi din umbră, la lanţurile ruginite şi obiectele acoperite cu prelate. Deasupra bazinului atârna o ramă grosolană din lemn, în interiorul căreia se zăreau şiruri de beculeţe colorate pentru pomul de Crăciun, prăfuite.

— Parc de distracţii. Grădină zoologică şi circ laolaltă. „Vorbiţi cu balena-soldat." Chestii de-astea... Ce mai balenă e şi Jones...

Delfinul plescăi iarăşi din coadă şi mă fixă cu un ochi trist şi bătrân.

— Cum comunică?

Brusc, am simţit nevoia să plec.

— Aici e şmecheria. Zi „salut", Jones!

Toate becurile se aprinseră simultan. Străluceau în roşu, alb şi bleumarin.

RABRABRAB
RABRABRAB
RABRABRAB
RABRABRAB
RABRABRAB

— Se pricepe la simboluri, înţelegi, dar codul e limitat. În marină îl branşăm la un display audio-video.

Molly scoase un pacheţel îngust din buzunarul jachetei.

— Praf pur, Jones. Vrei?

Delfinul încremeni în apă şi începu să se scufunde. Am simţit o teamă ciudată, amintindu-mi că nu era peşte şi se putea îneca.

— Vrem cheia băncii lui Johnny, Jones. Cât mai repede!

Luminile pâlpâiră, apoi se stinseră.

— Dă-i drumul, Jones!

B
BBBBBBB
B
B
B

Becuri bleumarin în cruce.

Întuneric.

— E pur! Şi fără alte probleme. Haide, Jones.

AAAAAAAAA
AAAAAAAAA
AAAAAAAAA
AAAAAAAAA
AAAAAAAAA

Lumina albă de sodiu scăldă trăsăturile lui Molly într-un monocrom total, săpând umbre adânci sub pomeţi.

```
R   RRRRR
R   R
RRRRRRRRR
    R   R
RRRRR   R
```

Braţele zvasticii roşii se curbau în lentilele ei argintii.

— Dă-i-l, am spus. M-am prins.

Ralfi Făţosul... Pic de imaginaţie!

Jones îşi urcă jumătate din corpul mătăhălos pe marginea bazinului şi, pentru o clipă, am crezut că metalul va ceda. Molly înfipse seringa între două plăci ale blindajului. Propulsorul fâsâi. Configuraţii luminoase explodară violent şi haotic prin ramă, apoi se stinseră.

L-am lăsat plutind şi răsucindu-se languros în apa întunecată. Poate că visa la războiul său din Pacific, la ciberminele pe care le dezamorsase, strecurându-se uşurel în circuitul lor cu Discul folosit pentru a culege parola caraghioasă a lui Ralfi, din cipul îngropat în capul meu.

— Înţeleg că au greşit la demobilizare lăsându-i echipamentul intact, totuşi, cum poate deveni dependent de heroină un delfin cibernetic?

— Războiul, îmi explică fata. Aşa erau toţi. Marina s-a ocupat de chestia asta. Altfel, cum i-ar fi ţinut să lucreze pentru ei?

— Nu-s sigur că-i o afacere prea bună, făcu piratul, căutând să obţină un preţ cât mai mare. Specificaţii de coordonate pentru un comsatelit neoficial...

— Mai iroseşte-mi tu timpul şi n-o să mai vezi nici un fel de afacere, zise Molly, aplecându-se peste biroul din plastic scrijelit şi împungându-l pe bărbat cu degetul arătător.

— Atunci de ce nu vă cumpăraţi microundele din altă parte?

În spatele chipului Mao, era un tip dur, născut probabil chiar în Oraşul Nopţii.

Mâna ei se deplasă fulgerător în josul hainei individului, spintecându-i complet un rever, fără măcar să mototolească ţesătura.

— Încheiem târgul, sau nu?

— Îl încheiem, încuviinţă el, privindu-şi reverul distrus, cu ceea ce intenţiona să fie doar un interes politicos. Batem palma.

În vreme ce studiam cele două casetofoane abia cumpărate, Molly scoase din buzunarul cu fermoar, de la încheietura mâinii, biletul pe care i-l dădusem. Îl despături şi-l citi în linişte, mişcând uşor buzele. După aceea, înălţă din umeri:

— Asta-i tot?

— Dă-i drumul, i-am făcut semn şi-am apăsat simultan pe butoanele ÎNREGISTRARE ale aparatelor.

— Creştinul Alb, rosti ea, şi Banda Reggae Aeriană.

Credinciosul Ralfi, un fan până în ultima clipă...

Tranziţia în starea idiot/savant este întotdeauna mai puţin bruscă decât mă aştept. Paravanul postului pirat era o agenţie turistică falimentară, situată într-un cub pastelat ce adăpostea un birou, trei scaune şi un poster decolorat cu o staţiune balneară orbitală, elveţiană. Două păsări turnate din sticlă şi cu picioarele din tablă sorbeau monoton dintr-o ceaşcă de polistiren umplută cu apă, aflată pe un raft, înapoia umărului lui Molly. Când am intrat în transă, şi-au iuţit treptat mişcările, până ce crestele lor din pene fluorescente s-au transformat în arcuri solide de culoare. Ledurile care băteau secundele ceasului din plastic de pe perete deveniră grile pulsând fără noimă, iar Molly şi băiatul cu chip de Mao se înceţoşară, braţele lor mişcându-se uneori cu viteza sacadată a insectelor, în gesturi fantomatice. Apoi totul se topi într-un peisaj static, rece şi cenuşiu, şi într-o poezie monotonă, rostită într-un limbaj artificial.

Am recitat aşa programul furat al răposatului Ralfi, vreme de trei ore.

Promenada măsoară patruzeci de kilometri de la un capăt la celălalt, o suprapunere neregulată de domuri Fuller, acoperind ceea ce a fost, cândva, o arteră suburbană. Dacă într-o zi limpede arcurile se sting, o aproximare cenuşie a luminii solare se filtrează prin straturile de acrilic, un peisaj asemănător cu schiţele din temniţă ale lui Giovanni Piranesi. Ultimii trei kilometri din extremitatea sudică acoperă Oraşul Nopţii. Acolo nu se plătesc taxe sau servicii publice. Arcurile de neon sunt moarte, iar geodezicele s-au înnegrit de la fumul focurilor de gătit ce ard de decenii. În bezna aproape totală a unei amieze în Oraşul Nopţii, cine mai observă câteva duzini de copii nebuni, pierduţi printre grinzi?

Suiam de două ore pe scări din beton sau oţel, cu trepte făcute din traverse perforate, pe lângă poduri rulante abandonate şi utilaje prăfuite. Pornisem din ceea ce părea a fi un atelier de întreţinere părăsit, plin ochi cu plafoniere triunghiulare. Totul fusese acoperit cu acelaşi strat uniform de graffiti-uri făcute cu spray: nume de găşti, iniţiale, date vechi de la începutul secolului... Inscripţiile ne însoţeau rărindu-se treptat, până când se repeta, la intervale, o singură denumire: JO TEK. Cu majuscule din care se prelingea vopseaua.

— Cine-i Jo Tek?

— Nu noi, şefule. Molly urcă o scară tremurătoare din aluminiu şi dispăru printr-un orificiu dintr-o placă de plastic ondulat. Joasă tehnică, joasă tehnologie...

Plasticul îi atenua glasul. Am urmat-o, frecându-mi încheietura care mă durea.

— Jo Tekii ar considera carabina aia a ta ceva de-a dreptul jalnic.

O oră mai târziu, m-am târât prin altă gaură, tăiată neregulat cu fierăstrăul într-o foaie de melamină curbată şi am întâlnit primul meu Jo Tek.

— E-n regulă, făcu Molly punându-mi mâna pe umăr. Ăsta-i Câine. Salut, Câine!

În fasciculul îngust al lanternei ei stilou, tipul ne privi cu singurul său ochi, apoi scoase încet o limbă lungă, groasă şi

cenuşie, lingându-şi caninii uriaşi. M-am întrebat cum de considerau drept joasă tehnologia transplanturilor mugurilor dentari de la dobermani. Imunosupresorii nu cresc chiar în copaci.

— Moll!

Dinţii supradezvoltaţi îi stânjeneau vorbirea. Un fir de salivă îi atârna de buza inferioară, răsucită.

— 'm auzit venind. De mult.

Putea să aibă vreo cincisprezece ani, dar colţii şi un mozaic strălucitor de cicatrici se combinau cu orbita goală, oferind o mască de totală bestialitate. Trebuise timp şi un anumit gen de creativitate pentru a asambla chipul acela, iar atitudinea lui îmi spunea că-i plăcea să trăiască înapoia acelei înfăţişări. Purta o pereche de blugi mizerabili, negri de funingine şi strălucitori în lungul cutelor. Pieptul şi picioarele îi erau goale. Îşi strâmbă gura într-un fel de zâmbet.

— 'teţi urmăriţi.

Departe, jos, în Oraşul Nopţii, un vânzător de apă îşi lăuda marfa.

— Merg sârmele, Câine?

Molly deplasă fasciculul în lateral şi-am zărit nişte cabluri subţiri, prinse de bolţuri cu urechi care dispăreau dincolo de margine.

— Stinge dracu' lumina!

Fata îl ascultă.

— De ce ăla care vă urmăreşte n-are lumină?

— N-are nevoie. I-un tip pe nasoale, Câine. Dacă santinelele tale încearcă să-i dea vânt, or s-ajungă acasă în bucăţele uşor manevrabile.

— Ăsta-i prieten-prieten, Moll?

Părea agitat. I-am auzit tălpile foindu-se pe melamină uzată.

— Nu. Dar e omul meu. Iar ăsta, mă pocni ea pe umăr, e un prieten. Ai înţeles?

— Sigur, încuviinţă băiatul fără prea mare entuziasm.

Se îndreptă către marginea platformei, acolo unde erau bolţurile. Începu să ciupească un fel de mesaj pe cablurile întinse ca nişte strune.

Oraşul Nopţii se întindea sub noi precum un oraş-jucărie pentru şobolani; ferestruicile erau luminate de lumânări, numai

câteva pătrate fiind mai strălucitoare, de la lanterne cu baterii sau lămpi cu carbid. Mi-am imaginat bătrânii înaintea interminabilelor jocuri de domino, sub picăturile mari şi calde de apă, căzând din rufele ude, întinse pe pilonii dintre cocioabele de melamină. După aceea am încercat să mi-l închipui pe el, urcând răbdător prin întuneric, cu sandalele şi bluza hidoasă de turist, calm şi fără grabă. Oare cum ne urmărea?

— Simplu, făcu Molly. Ne adulmecă.

— Fumezi?

Câine scoase din buzunar un pachet mototolit şi extrase o ţigară turtită. Mi-am aprins-o cu un chibrit de bucătărie şi la lumina lui am privit marca. Filtre Yiheyuan. Fabrica de ţigarete Beijing. Am decis că Jo Tekii erau contrabandişti. Câine şi Molly reveniră la discuţia lor, care părea a se învârti în jurul dorinţei fetei de-a folosi o anumită părticică din proprietatea Jo Tekilor.

— Ţi-am făcut multe favoruri, gagiule. Vreau podeaua aia. Şi vreau muzica.

— Tu nu eşti Jo Tek...

Cam aşa au vorbit aproape un kilometru întortocheat, Câine conducându-ne pe pasarele tremurătoare şi în susul unor scări de frânghie. Jo Tekii îşi lipesc plasele şi hogeacurile de pereţii oraşului cu cocoloaşe de epoxid şi dorm deasupra abisului în hamace din plasă. Patria lor este atât de rarefiată, încât în unele locuri nu există altceva decât fante pentru mâini şi picioare, decupate în traversele geodezicelor.

Podeaua Ucigaşă, aşa îi spunea Molly. Târându-mă după ea, alunecând cu pantofii cei noi ai lui Eddie Bax pe metalul tocit şi melamină umedă, m-am întrebat cum de putea fi mai periculoasă decât restul teritoriului. În acelaşi timp, am simţit că protestele lui Câine reprezentau un ritual şi că, de fapt, Molly era deja sigură că va obţine ceea ce voia.

Undeva sub noi, Jones dădea roată bazinului său, simţind primele spasme ale mahmurelii post-drog. Poliţia îi pisa pe obişnuiţii Dromului cu întrebări despre Ralfi. Cu ce se ocupa? Cine-l însoţise la plecare din local? Iar Yakuza îşi întindea tentaculele fantomatice peste băncile de date ale oraşului, căutând imagini vagi ale mele, reflectate în numere de conturi, tranzacţii de asigurări, note de plată. Suntem o economie a

informaţiilor. Asta te învaţă încă din şcoală. Ceea ce nu-ţi spun este că-i imposibil să te deplasezi, să trăieşti sau să operezi, indiferent la ce nivel, fără să laşi urme, biţi, fragmente — aparent lipsite de sens — de informaţii personale. Fragmente ce pot fi recuperate, amplificate...

Până acum însă, piratul va fi expediat mesajul nostru pentru transmisia prin cutie neagră spre comsatelitul Yakuza. Un mesaj simplu: Retrageţi-vă copoii sau vă facem public programul.

Programul... N-aveam nici o idee ce conţinea. Nu ştiu nici măcar acum. Eu doar recit poezia, fără să pricep nimic. Erau probabil date de cercetare, Yakuza ocupându-se de formele avansate ale spionajului industrial. O afacere manierată; furi de la Ono-Sendai, de pildă, apoi le păstrezi datele pentru răscumpărare, ameninţând să distrugi avansul tehnologic de cercetare al conglomeratului, făcându-l public.

De ce însă nu puteau juca mai mulţi jocul acesta? N-ar fi fost mai fericiţi să aibă ce revinde lui Ono Sendai, mai fericiţi decât ar fi fost cu moartea unui Johnny din Fundătura Amintirii?

Programul lor luase drumul unei adrese din Sidney, într-un loc unde se păstra corespondenţa clienţilor şi nu se puneau întrebări, dacă plăteai un mic avans. Îl trimisesem cu poşta de clasa a patra, de suprafaţă. Ştersesem cea mai mare parte din cealaltă copie, iar în locul respectiv înregistrasem mesajul nostru, lăsând din program doar atât cât era necesar ca să fie identificat.

Încheietura mâinii mă durea. Voiam să mă opresc, să mă întind pe jos, să dorm. Ştiam că în curând mâna îmi va ceda şi aveam să mă prăbuşesc, ştiam că pantofii negri şi ascuţiţi, cumpăraţi pentru seara rolului meu de Eddie Bax, urmau să-şi piardă priza şi să mă trântească în Oraşul Nopţii. Ucigaşul se ridica însă în mintea mea precum o hologramă religioasă ieftină, strălucind, cipul mărit de pe cămaşa lui hawaiană semănând cu fotografia de recunoaştere a unui nucleu urban sortit pieirii.

De aceea, i-am urmat pe Câine şi pe Molly prin cerul Jo Tek, cu piloni improvizaţi şi construit din resturi pe care nici măcar Oraşul Nopţii nu le mai dorea.

Podeaua Ucigaşă avea latura de opt metri. Un uriaş ţesuse cu cablu de oţel printr-un depozit de fiare vechi, apoi îl tensionase. Scârţâia la orice mişcare şi se mişca întruna,

legănându-se în sus şi în jos, pe măsură ce Jo Tekii sosiţi se instalau pe băncile înconjurătoare, confecţionate din melamină. Lemnul era argintiu de vechime, lustruit de folosinţa îndelungată şi adânc scrijelit cu iniţiale, ameninţări şi declaraţii pasionale. Gradenele erau suspendate de un set separat de cabluri, ce se pierdeau în bezna de dincolo de lumina albă, crudă, a celor două reflectoare străvechi, agăţate deasupra Podelei.

O fată cu dinţii ca ai lui Câine sări în patru labe pe Podea. Avea sânii tatuaţi cu spirale indigo. Traversă Podeaua râzând, încleştându-se cu un băiat care bea un lichid întunecat, dintr-un bidon de un litru.

Cicatricele şi tatuajele erau la modă printre Jo Teki. Şi dinţii... Curentul electric furat pentru iluminarea Podelei Ucigaşe părea să facă excepţie de la estetica lor generală, făcută în numele unui... ritual, sport, artă? Nu ştiam, dar înţelegeam că Podeaua reprezenta ceva special. Părea să fi fost construită pe parcursul câtorva generaţii.

Ţineam sub haină arma inutilă.

Duritatea şi greutatea ei mă reconfortau, deşi nu mai aveam gloanţe. Brusc, mi-am dat seama că nu înţelegeam ce se întâmplă, sau ce urma să se întâmple. Aceasta era natura jocului meu; îmi petrecusem majoritatea vieţii ca un receptacul orb, aşteptând să fiu umplut cu cunoştinţele altora, apoi golit, bolborosind limbi sintetice pe care nu le pricepusem niciodată. Un tip extrem de tehnic. Sigur că da!

Atunci am constatat că Jo Tekii amuţiseră.

Bărbatul se afla acolo, la marginea zonei luminate, inspectând cu calmul unui turist Podeaua Ucigaşă şi galeria de Jo Teki tăcuţi. Ochii ni s-au întâlnit pentru prima dată, cu o recunoaştere reciprocă, şi memoria mea a ţăcănit. Paris şi lungile Mercedesuri electrice lunecând în ploaie, spre Notre Dame; sere mobile, chipuri japoneze îndărătul geamurilor şi o sută de Nikonuri înălţându-se într-un fototropism orb, flori de oţel şi cristal. Înapoia ochilor săi, după ce mă găsi, se năşteau aceleaşi diafragme zumzăind.

M-am uitat după Molly Milioane, dar dispăruse.

Jo Tekii se dădură în lături, lăsându-l să urce pe melamină. El făcu o plecăciune, surâzând, îşi scoase sandalele, aliniindu-le perfect una lângă cealaltă, apoi coborî pe Podeaua Ucigaşă. Se

îndrepta spre mine, traversând plasa aceea oscilantă, făcută din resturi, cu uşurinţa unui turist care străbate mocheta sintetică a oricărui hotel obişnuit.

Molly sări pe Podea, punând-o în mişcare.

Podeaua zbieră.

Avea pe ea microfoane amplificate, doze acustice pe cele patru arcuri groase din colţuri şi microfoane de contact, lipite aleator cu bandă adezivă de o serie de fragmente metalice ruginite. Pe undeva, Jo Tekii aveau un sintetizator şi un amplificator, şi abia acum am observat formele difuzoarelor atârnate sus, deasupra luminii alb-orbitoare a reflectoarelor.

O tobă electronică începu să bată regulat, ca un metronom, aidoma unei inimi amplificate.

Molly îşi scoase jacheta din piele şi cizmele; tricoul ei nu avea mâneci, iar pe braţele subţiri se zăreau urmele vagi ale indicatoarelor circuitelor implantate în Chiba City. Blugii de piele luceau în lumina reflectoarelor, începu să danseze.

Făcu o genuflexiune, cu picioarele albe încordate pe un rezervor de benzină turtit, şi Podeaua Ucigaşă porni să salte, răspunzând. Zgomotul pe care-l producea aducea cu sfârşitul lumii, se părea că sârmele care fixau etajul plesniseră şi şfichiuiau cerul.

Asasinul se balansă câteva clipe, după aceea se mişcă, apreciind perfect ondulările Podelei, aidoma unui om care păşeşte de pe o piatră pe alta, într-o grădină ornamentală.

Îşi desprinse vârful degetului cu graţia unui individ obişnuit cu eticheta şi-l azvârli spre Molly. Sub reflectoare, filamentul părea un fir strălucitor de curcubeu. Fata se aruncă pe burtă, rostogolindu-se, şi sări în picioare când firul monomolecular vâjâi pe lângă ea; ghearele de oţel ţâşniră în lumină cu ceea ce trebuie să fi fost un reflex automat de apărare.

Ritmul tobei se înteţi şi Molly se legănă o dată cu el, părul ei negru fluturând sălbatic în jurul lentilelor mate din argint, gura subţire întinzând buzele concentrate. Podeaua Ucigaşă bubuia şi urla, iar Jo Tekii zbierau aţâţaţi.

Bărbatul retracta filamentul într-un cerc rotitor, larg de un metru, de o policromie spectrală, şi-l învârti înaintea lui, cu mâna fără un deget ţinută la nivelul sternului. Un scut.

Atunci Molly păru că declanşează ceva din interior şi acela fu adevăratul început al dansului ei de câine turbat. Sări,

răsucindu-se, fandând lateral şi ateriză cu ambele tălpi pe un bloc motor cablat direct la unul dintre arcurile spirale. Mi-am dus palmele căuş la ureche şi am căzut în genunchi într-un vârtej sonor, crezând că Podeaua şi tribunele cădeau spre Oraşul Nopţii şi mi-am închipuit că treceam prin cocioabe şi rufe ude, explodând pe caldarâm ca nişte fructe putrede. Cablurile nu cedară însă, iar Podeaua Ucigaşă se ridică şi coborî, precum o mare nebună din metal. Şi Molly dansa pe ea.

În cele din urmă, înainte ca el să atace pentru ultima dată cu filamentul, am zărit ceva pe chipul lui, o expresie care parcă nu i se potrivea. Nu era teamă, dar nici furie. Cred că era neîncredere, o neînţelegere uluită, amestecată cu repulsie pur estetică faţă de ceea ce vedea, auzea... şi i se întâmpla. Retractă firul rotitor, micşorând discul fantomatic până la mărimea unei farfurii, apoi duse braţul deasupra capului şi-l coborî brusc, vârful degetului arcuindu-se ca o fiinţă vie spre Molly.

Podeaua o purtă în jos, molecula trecându-i pe deasupra capului; după aceea Podeaua se înălţă, ridicându-l pe bărbat în calea moleculei-filament ce revenea. Ar fi trebuit să treacă inofensivă peste el şi să se retragă în cavitatea dură ca diamantul. Îi reteză însă mâna, chiar deasupra încheieturii. În faţa lui, în Podea, era o gaură şi bărbatul plonjă prin ea ca un scufundător, cu o graţie ciudată, deliberată, un kamikaze învins în căderea lui către Oraşul Nopţii. Pe de o parte, cred eu, s-a azvârlit ca să-şi cumpere câteva secunde din demnitatea tăcerii. Molly îl ucisese cu şocul altei culturi.

Jo Tekii urlară, dar cineva deconectă amplificatorul şi Molly călări în tăcere Podeaua Ucigaşă, ţinându-se acum cu mâinile, cu chipul alb şi imobil, până când balansul încetini şi se auzi doar ţiuitul slab al metalului şi scrâşnetul ruginii pe rugină.

Am căutat pe Podea mâna retezată, însă n-am mai găsit-o. Am dat numai peste o curbă delicată într-o bucată de oţel ruginit, pe unde trecuse firul monomolecular. Marginile ei erau strălucitoare, cromate parcă.

N-am aflat niciodată dacă Yakuza ne acceptase termenii, sau dacă măcar primise mesajul nostru. Din câte ştiu eu, programul lor continuă să-l aştepte pe Eddie Bax, pe un raft, în

odaia din dos a unui magazin de cadouri de la nivelul trei al lui Sidney Central 5. Probabil că au revândut lui Ono Sendai originalul cu luni în urmă. Sau poate că au recepţionat transmisiunea piratului, deoarece n-a mai venit nimeni să mă caute şi a trecut aproape un an. Dacă va veni, îl aşteaptă un urcuş lung, prin beznă, pe lângă santinelele lui Câine, iar eu nu prea mai semăn cu Eddie Bax. Am lăsat-o pe Molly să aibă grijă de asta, cu un anestezic local. Noii mei dinţi s-au dezvoltat aproape complet.

M-am hotărât să rămân aici, sus. Când privisem peste Podeaua Ucigaşă, înainte de sosirea asasinului, înţelesesem cât eram de gol pe dinăuntru. Şi mai ştiam că mă săturasem să fiu un recipient pentru depozitare. Aşa încât acum cobor şi-l vizitez pe Jones aproape în fiecare noapte.

Suntem parteneri, Jones, eu şi, bineînţeles, Molly Milioane. Molly ne aranjează afacerile în Drom. Jones stă tot în parcul de distracţii, dar are un bazin mai mare, cu apă sărată pe care i-o aduce săptămânal un camion-cisternă. Are şi droguri, atunci când simte nevoia. Cu copiii vorbeşte tot prin intermediul ramei cu becuri, însă cu mine discută pe un display nou, într-o baracă pe care am închiriat-o acolo, un display mai bun decât cel folosit în Marină.

Face bani frumoşi, mai frumoşi decât câştigam eu înainte, pentru că Discul lui Jones poate citi urmele oricăror date stocate cândva în mine şi mi le oferă pe display, în limbaje pe care le pot înţelege. În felul acesta, aflăm multe despre clienţii mei anteriori. Iar într-o bună zi, voi pune un chirurg să-mi scoată tot siliciul din amigdale, ca să trăiesc cu propriile amintiri şi nu cu ale altora, aşa cum fac şi alţi oameni. Dar până atunci mai este...

Între timp, aici sus este realmente bine, stând în beznă, fumând chinezeşti cu filtru şi ascultând picuratul condensului de pe geodezic. Este într-adevăr linişte — cu excepţia momentelor când o pereche de Jo Taki se hotărăşte să danseze pe Podeaua Ucigaşă.

Este şi educativ în acelaşi timp. Cu ajutorul lui Jones, voi deveni cel mai tehnic tip din oraş.
